

Από την Ανάληψη προς την Πεντηκοστή

Η Εορτή της Αναλήψεως του Χριστού μας οδηγεί προς την Πεντηκοστή, συνδέεται δε με αυτήν, όπως βέβαια και με την προηγηθείσα Ανάστασή Του.

Είναι εορτή που έχει θεολογικό βάθος και νόημα, στο οποίο χρειάζεται να εντρυφήσουμε και να εστιάσουμε. Οι Πατέρες θεόπνευστα το έκαναν, γι' αυτό θα «δανειστούμε» από τις προσεγγίσεις τους.

Η ίδια η λέξη «Ανάληψη» παραπέμπει στην ανάληψη της ευθύνης κάποιου να κάνει κάτι. Ο Χριστός εν προκειμένω ανέλαβε να υψώσει τον Άνθρωπο στο θρόνο της θεότητας. Αφού ενώθηκε στην δική του ύπαρξη η θεία και η ανθρώπινη φύση, τώρα με την Ανάληψη, η δεύτερη βρίσκεται στο υψηλότερο σημείο πού μπορούσε, «εκ δεξιών του Θεού Πατέρα». Αυτή η δυνατότητα θεώσεως από τον καθένα πού το επιθυμεί και το προσπαθεί, είναι μέγιστο μήνυμα από την σημερινή εορτή.

Ήταν ιερή συνήθεια στην Παλαιά Διαθήκη, οι άνθρωποι να προσφέρουν στον Θεό τα πρωτογεννήματά τους, τα οποία ονόμαζαν «απαρχές». Ήταν τα πιο καλά, καθαρά και άρτια

αγαθά. Παρομοίως, ιδιαιτέρως και εξαιρέτως συμβαίνει με την ανθρώπινη φύση που προσέλαβε ο Χριστός. Με την Ανάληψή Του προσφέρει στον Θεό Πατέρα την πιο τέλεια μορφή, στην οποία θα μπορούσε να φθάσει η ανθρώπινη φύση μας.

Ο Ιερός Χρυσόστομος σχολιάζει την παρουσία των Αγγέλων κατά την Ανάληψη, όπως αυτή αποτυπώνεται και στην Ορθόδοξη εικονογραφία. Η παρουσία των Αγγέλων έχει διττό χαρακτήρα. Εμφανίζονται, γιατί οι μαθητές χρειάζονται στήριξη και η παρουσία τους όντως τους παρηγορεί. Όμως οι Άγγελοι υπάρχουν και για έναν άλλο λόγο, για να δηλώσουν και να εκφράσουν ότι η ανθρώπινη φύση μας δεν πήγε μόνο ψηλά, αλλά ανέβηκε μέχρι τον θρόνο της θεότητας. Εκεί, που και οι ίδιοι υπάρχουν και υμνολογούν την Παναγία Τριάδα. Χαίρονται για τον πρόοδο αυτή οι Άγγελοι, γιατί και εκείνοι επιθυμούσαν και επιθυμούν ο άνθρωπος να πλησιάζει τον Θεό και να λαμβάνει αυτήν την πληρότητα και χαρά, που προσφέρει η θέα και ένωση μαζί Του.

Αν μεταφερθούμε στην εποχή και στην στιγμή της Αναλήψεως, θα νοιώσουμε ότι υπήρχε μια χαρά αφ' ενός, αλλά ταυτόχρονα και

μια θλίψη από τους μαθητές εξαιτίας της «απομάκρυνσης» πια του Διδασκάλου από κοντά τους. Είναι ένας ανθρώπινος πόνος, φυσικός πλέον, που διακατέχει αυτόν που στερείται κάποιο σημαντικό όσο κι αγαπημένο του πρόσωπο. Ο Χριστός, βλέποντας και γνωρίζοντας αυτήν την δυσκολία, λέει στους μαθητές να πορευθούν στα Ιεροσόλυμα και να αναμένουν εκεί την εξ ύψους παρηγορία, την οποία προσφέρει το Άγιο Πνεύμα. Άρα, διδάσκει μια πορεία πόνου, που περιέχει υπομονή, καρτερία και εμπιστοσύνη στον Θεό.

Ακόμα δίνεται ένα διαχρονικό μήνυμα. Ότι ο πόνος της απώλειας δεν ξεπερνιέται μόνο με τις ανθρώπινες δυνάμεις. Αυτές μπορεί να είναι πολλές, αλλά όσες και αν είναι, είναι πεπερασμένες. Η Χάρη του Θεού είναι το δώρο που κάνει τον άνθρωπο να αντέχει, να ελπίζει, να αγωνίζεται, να μην αποκάμνει.

Η εορτή της Αναλήψεως μας οδηγεί στην Πεντηκοστή με έναν ξεχωριστό τρόπο. Με την απομάκρυνση των πρώτων ανθρώπων από τον Θεό δημιουργήθηκε ένα μεγάλο χάσμα. Η Σάρκωση του Χριστού το γεφυρώνει, η Σταύρωση το επουλώνει, η Ανάσταση το δυναμώνει, η Ανάληψη το στερεώνει και η Πεντηκοστή το

αποκαθιστά πλήρως. Όταν δύο πρόσωπα έχουν ψυχρανθεί, αλλά μετά ανταλλάξουν δώρα, τότε δηλώνουν ότι η επικοινωνία τους έχει αποκατασταθεί. Το δώρο μας στον Θεό είναι η ανθρώπινη φύση μας, την οποία δεν είχε, και το δικό Του δώρο σε εμάς είναι το Άγιο Πνεύμα, το οποίο αναμένουμε και λαμβάνουμε με την Πεντηκοστή. Η «κοινωνία» μας με τον Θεό έχει πλέον αποκατασταθεί πλήρως και εναπόκειται στην διάθεση του καθενός να βιώσει αυτή την Αλήθεια.

του αρχιμ. Ιακώβου Κανάκη